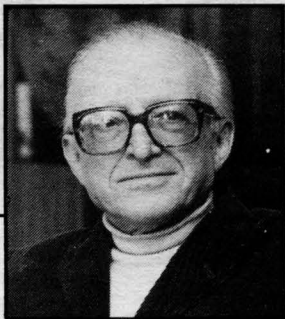

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Fugir de fam,
però no de
feina

Sestà produint un fet que era previsible, que ja temíem que ens preocuparia i ens commouria alhora. Masses de fugitius dels seus països busquen llocs de treball a les zones industrialitzades del nord, en uns intents desesperats d'escapar-se de la gana.

A mesura que es facin més liberals les normes de lliure circulació i dels drets de residència, és un problema que s'anirà aguditzant. I que donarà lloc a contradiccions presumiblement més greus, més desconcertants, que les que ja ens amoïnen. En voldria assenyalar algunes:

1. Els partits d'esquerra i les organitzacions obreres protesten pel tracte que es dona als immigrants clandestins. Sovint els assisteix la raó, però tot i tenir en compte uns motius d'estricta humanitat que no es poden negligir, se m'acuden unes preguntes: ¿fins a quin punt és lícit i raonable facilitar l'entrada de mà d'obra barata, disposada a malvendre's encara més, en països on hi ha uns índexs d'atur inquietants? ¿L'oferta d'hores de feina a preus rebentats beneficia la classe obrera o determinats contractadors amb pocs escrúpols? M'agradaria, de debò, obtenir alguna resposta des d'una òptica progressista.

2. Considero inqüestionable que el treball mal pagat ocasiona una producció de baixa categoria. Això, quan parlem cada vegada més de competitivitat, en vigílies de formar part d'un vast mercat on s'exigiran controls estrictes, pot resultar suïcida. Es podria replicar, naturalment, que els immigrants clandestins estan destinats a la peonada. ¿Però que no en tenim, nosaltres, de peons? En cas afirmatiu, ¿que no mereixen d'ésser protegits contra una rivalitat que no millorarà pas la seva situació?

3. Han ocorregut fets, ben recentment, que no podem ignorar: els japonesos han acordat no invertir al Magrib, al-

legant que l'atractiu de la mà d'obra barata no compensa un treball deficient. ¿Aquesta actitud s'ha de qualificar de capitalisme salvatge o de previsió de la manera més racional d'encaminar els esforços?

Aquest cas del Magrib l'hem pogut llegir a la premsa, sense que, en realitat, ens preocupés gaire. I no obstant això els diaris, gairebé durant els mateixos dies, van publicar una notícia que ens toca més de prop: uns altres inversors (compatriotes dels qui prescindiren del Magrib) han abandonat el projecte d'establir factories al nostre país, per uns motius semblants als que els aconsellaren eliminar el nord d'Àfrica dels seus

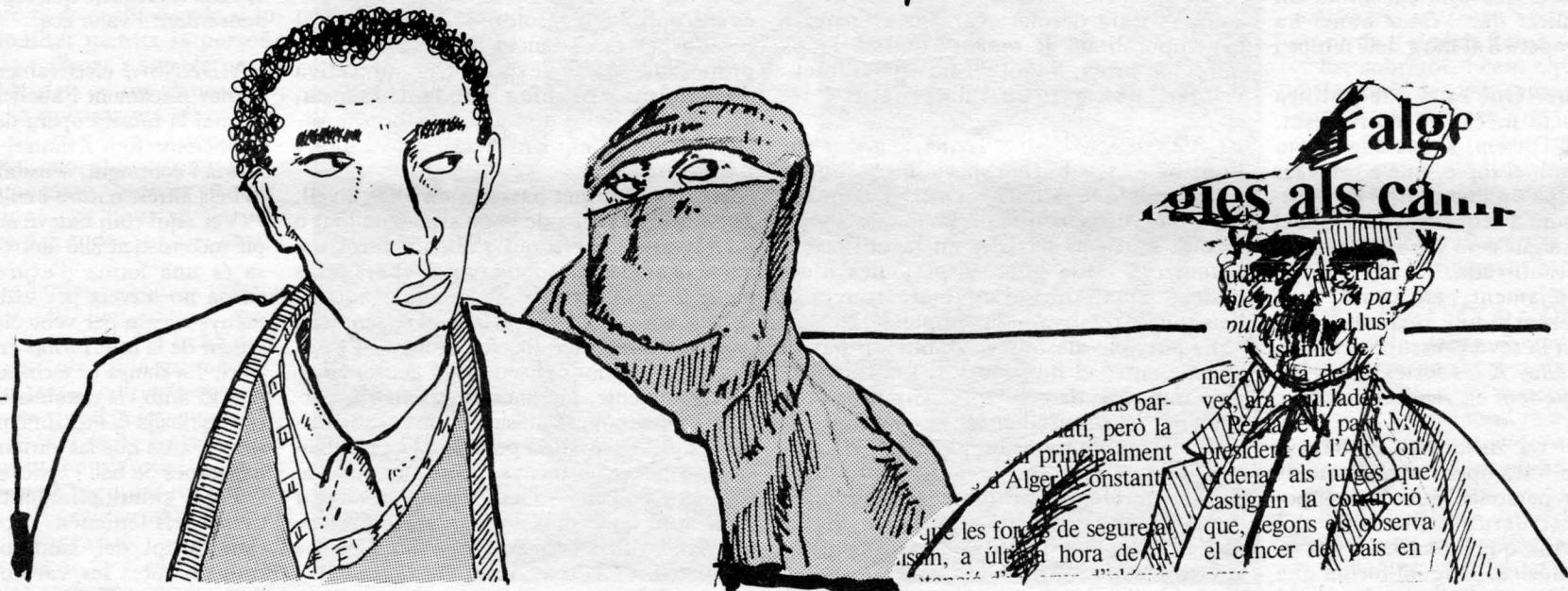
plans de treball.

4. Al marge d'unes consideracions estrictament econòmiques, existeix el dret d'asil, que no es pot negar a cap perseguit per motius polítics o religiosos que posin en perill la seva vida. Però això és tota una altra cosa: cal respectar-lo obertament per part dels països en condicions de concedir-lo, però és indispensable d'acreditar-lo per part dels qui el sol·licitin. ¿Hi ha algú obligat a subvencionar una mena d'aventurerisme rodamón que, més que no pas solucionar problemes, en crea de nous?

5. Sóc conscient que tot el que acabo de dir m'exposa al terrible qualificatiu de reaccionari. ¿No podria ésser que es tractés d'un tigre de paper? El que no es pot negar és que això del reaccionarisme és un concepte que es resisteix heroicament a passar de moda, un vell xacrós que va de bracet amb la demagògia, a la qual també pesen els anys a desgrat de la cirurgia estètica. Avui dia, com aquell que no diu res, tant pots ésser qualificat de reaccionari perquè no et treu la son el negre de Banyoles, com pots ésser-ho si no t'extasies (ara va d'art) davant un piano de cua de ferro, penjat a

la façana del Palau de la Virreina. Anem així, i si trobem que anem bé, que Déu ens hagi perdonat.

Pere Calders

IL·LUSTRACIÓ: DÚNIA LORDA